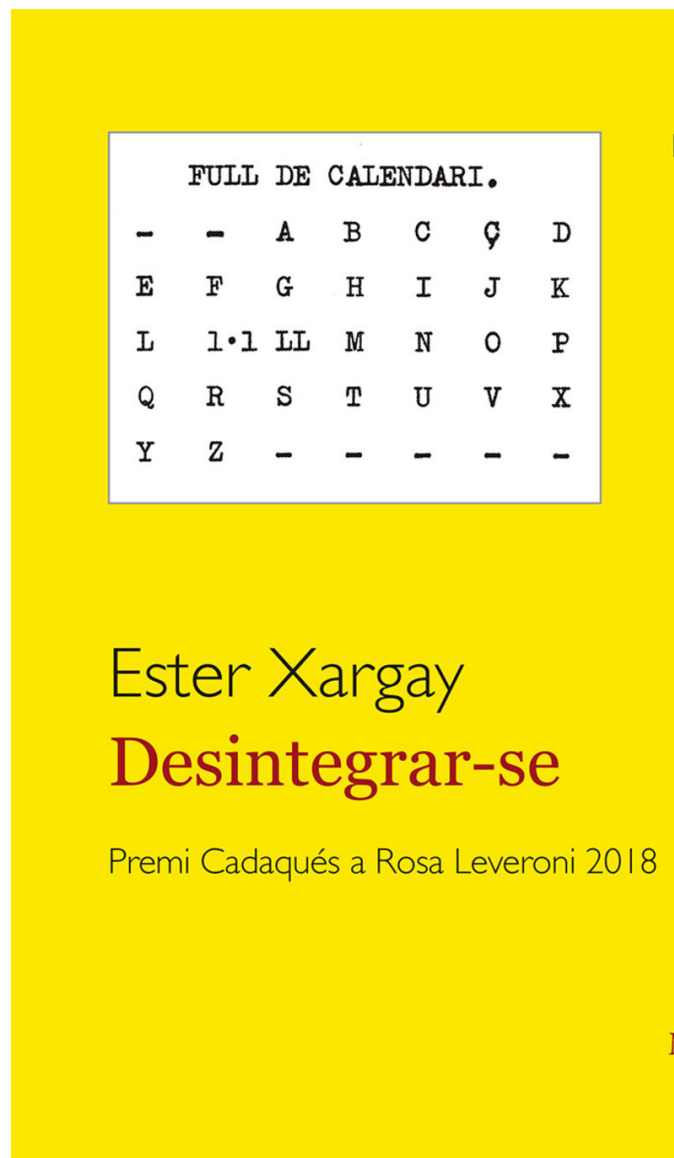


LLETRES

27 setembre 2019 21.00 h

Crítica

resistència i forma



DAVID CASTILLO

Al llarg dels anys, la poesia d'Ester Xargay (Sant Feliu de Guíxols, 1960) ha mantingut l'espontaneïtat i no s'ha deixat caçar per les trampes de la literatura ni del mateix llenguatge que sovint ha forçat tant. El desenllaç el podríem trobar en el mateix *Desintegrar-se*, que va obtenir el premi Cadaqués a Rosa Leveroni. Lluny de presentar-se com un poemari unitari i formalista, el volum és una antologia de tots els interessos de la seva obra, des de cançons i poemes morals que desemboquen en epigrames i aforismes fins a poemes de caràcter més social i polític com l'intitulat *Un vals a destemps*: “Europa obre la dansa / la Troika obliga a ballar / quan l'economia dansa / s'ha de pagar per valsar / els mercats que pauten el deure / que els cal rendibilitzar / els mercats que pauten el deute / si valsen és per cobrar.” Hi ha, així mateix, altres poemes més del dia a dia, fixats com una fotografia, sovint descriptius d'estats d'ànim en la mateixa percepció de la poesia, com el que ret homenatge a Antonin Artaud: “Com dir / entre el pensar / i el caldre / que el jeure / viu / sentint-se / verb.”

Desintegrar-se està subdividit en cinc seccions, en què la poeta s'interroga sobre el mateix acte de resistència que representa la creació. Ho deixa clar en la cita inicial de Deleuze: “Quina és la relació de l'obra d'art amb la comunicació? Cap! Tanmateix hi ha una

afinitat fonamental entre l'obra d'art i l'acte de resistència.” Recordo que quan va començar la crisi, Xargay i el seu enyorat company Carles Hac Mor explicaven que ells podrien fer un curs per defensar-se davant les misèries. La primera eina és la poesia que destensa la pensa, que diu el temps, que fa de balanci i enuncia la deriva. Xargay té clares les funcions i les representa sense perdre l'humor, una fórmula fonamental de com s'ha presentat al món. Les mateixes cites resulten reveladores en els diferents aspectes de la incoherència que proclama: Brossa, Dickinson, Brel, Espriu, Novalis, Mestres Quadreny, Joan Ponç i Gianis Varufakis. Margalida Pons ho condensa a l'epíleg: “Ester Xargay cavil·la sobre el temps d'una manera complexa, que mescla les dues coses, el personal i el públic, el privat i el comunitari. Ho diu ella, que «tot és en el temps!» Ho diu ella, que la lluita es fa en carn i en temps i en text i esforç. Ho diu ella, que tot se'n va bo i fent via pel temps.” Poesia de veritat, que riu i fa broma de les coses essencials.



Desintegrar-se

Autora:

Ester Xargay

Editorial:

Meteora

Preu:

15 euros